

I dag vil vi se på den ene side af trekanten ... (ILL.) ... den side, der hedder Gud Fader - Skaberen! – som ”non est ...” - men ”est Deus” ...

I Hebr.11,3 står der: *I tro fatter vi, at verden blev skabt ved Guds ord, så det, vi ser, ikke er blevet til af noget synligt!*

Her står kort og klart, at vi som kristne tror på Gud som Skaber. Det er Gud, der har skabt alt – verden er ikke blevet til af sig selv – den er heller ikke et værk af djævelen! Om også verden ligger i det onde og er fordærvet af synden, så er den alligevel skabt af Gud og oprindelig skabt god og fuldkommen. 1.Mos.1,31: *Gud så alt, hvad han havde skabt, og han så, hvor godt det var.*

Gud har *skabt* verden. Verden er altså ikke ét med Gud, sådan som panteismen i en eller anden form altid vil hævde (pan = alt, teos = Gud) – tanken, at Gud og verden er ét, og at Gud er ét med alt. Det er et falsk synspunkt på forholdet mellem Gud og verden. Verden er Guds værk – Gud er nok allesteds nærværende i verden, men han er altid forskelligt fra sit værk og adskilt fra det – som der står i Sl.33,9: *For han talte, og det skete, han befalede, og det stod der.*

Derfor skriver Luther i sin katekismus – lad os læse *Katekismus Updated* – omkring trosbekendelsen – *Den første artikel ... LÆS s.15*

En fantastisk præcis formulering af hvad det er, bibelen lærer om Gud Fader. Gud er treenig. Det vil sige: Der er kun én Gud; men denne ene Gud er tre personer: Fader, Søn og Helligånd. Det er en del af Guds ubegribelige natur ...

At Gud er almægtig vil sige, at han ikke har andre begrænsninger end dem, han frivilligt påtager sig, så som at blive menneske, jf. anden trosartikel. At være Gud er netop at have al magt. At være Gud er at være den øverste. Ingen står over ham.

Som den student, der sad og læste i bibelen og smilede i glæde over det, han læste. Professoren spurgte, hvad han smilede over. Han fortalte glad om det store under, hvor Gud førte israelitterne gennem det Røde Hav. Men professoren rystede på hovedet og sagde, at vandet kun var en halv meter dybt, så de kunne let vade over. Dagen efter mødtes de igen. Studentens smil var blevet til latter, og han sagde til professoren: ”Det er helt fantastisk! Tænk, at Gud kunne drukne hele egypterhæren på en halv meter vand!” Jo, Gud er den øverste – underets Gud.

Hvis I ser her i forklaringen: *Det vil sige ...* så pointerer den, at Gud har skabt det enkelte menneske, altså dig. Det gælder både din krop, sjæl og ånd. Livet er grundlæggende en gave, som Gud giver dig. Underet, som sker, når en sædcelle og ægcelle smelter sammen, står Gud altså bag.

Det gælder naturligvis ikke bare dig, men også alle andre skabninger: Andre mennesker, dyr og planter. Ja, ikke dem alene, men også alt det, som universet består af, f.eks. jord, vand og luft, er skabt af Gud. Alt, hvad der findes, kommer fra ham.

I BEGYNDELSEN ...

Derfor indledes bibelen med følgende sætning: *I begyndelsen skabte Gud ...* (hebraisk ...). Gud er altså hovedpersonen. Han var før alt. Han var med skaberværket. Uden ham var intet blevet til.

Bibelen fortsætter så med at herliggøre Gud som skaberen ved at beskrive, hvordan alt blev til ved hans ord, og at alt blev, som han ville det. Denne hyldelse til Gud findes ikke kun på bibelens første blade. Nej, gang på gang vender bibelens forfattere tilbage til det underfulde, at Gud er alle tings skaber, og at alt blev til ved hans ord.

Vi har allerede læst Hebr.11,3 og Sl.33,9 – hør også Rom.4,17: *som der står skrevet: "Jeg gør dig til fader til mange folkeslag," fader over for Gud, som han troede på, Gud, som gør de døde levende og kalder på det, der ikke er til, så det bliver til.*

PLANLAGT SKABELSE

Det er tydeligt, at beretningen på bibelens første sider ønsker at understrege skabelsens egenart: Alt bliver til af ingenting. Vi står her overfor en beskrivelse af Gud. Han har magten og viljen til at lade det synlige blive til af ingenting. Hvis vi siger, at sådan kan det ikke være sket, så er det Gud, vi siger noget om, og ikke skaberværket! Kan I følge mig her?

Det siges tit, at Gud ikke bliver mindre ved, at vi forestiller os, at han ikke har skabt verden på én gang ved sit ord, men at han har styret udviklingen. Nej, det er rigtigt, at Gud ikke bliver mindre pga. vore forestillinger. Men vore forestillinger om ham bliver anderledes end bibelens beskrivelse af Gud som skaberen. Meget forenklet siger udviklingslæren, at alt er blevet til ved tilfældigheder. Udviklingen er sket, ved at de stærkeste og bedst tilpassede har overlevet ...

ILL. af udviklingslæren/skabelsen.

Udviklingslæren forudsætter en vedvarende krig om magten, hvor de svage og dårligst tilpassede må bukke under. Det er ikke let at forene dette med beskrivelsen af Gud, som ser sig om i sit skaberværk og ser, at alt er godt. *Der bliver ikke plads til det Paradis, som var før syndefaldet!!!*

Intelligent Design ... plads til Paradis her? Næppe, selv om det er tættere på en bibelsk forståelse.

I gamle dage var videnskaben en disciplin indenfor kirken – med ansvar alene overfor kirken. I dag er den total løsrevet fra al konfektion ... og dog: "tidsåndens bekendelse" ...

Jesus var faktisk aktiv med ved skabelsen. Hør Kol.1,15-17: *Han er den usynlige Guds billede, al skabnings førstefødte. I ham blev alting skabt i himlene og på jorden, det synlige og det usynlige, troner og herskere, magter og myndigheder. Ved ham og til ham er alting skabt. Han er forud for alt, og alt består ved ham.*

Slår vi op i Johannesevangeliet og læser det første vers, møder vi her en afspejling af hele bibelens første vers: *I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.* Her beskrives Jesus netop som Ordet, der var hos Gud i begyndelsen – alt blev til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er.

En hel anden tro og holdning jeg mødte i Gravkirken i Jerusalem for tre uger siden ... NEJ, vores Far møder os i stedet i et Ord!!!

MIG

Når Luther i *Katekismus Updated* skal forklare indholdet af 1. trosartikel om skabelsen, så begynder han meget frimodigt: *Det vil sige: Jeg tror, at Gud har skabt mig og alle andre skabninger ...*

Det lyder måske lidt egoistisk at begynde med sig selv. Men det må nu være sådan. Troens genstand er Gud, men hvis ikke Gud har et direkte forhold til mig, bliver han ligegyldig for mig ... *og en gudstjeneste ville være spildtid!*

At bekende Gud som skaber indebærer, at jeg giver ham den plads i mit liv, som tilkommer min skaber. Efter at have forklaret skabelsens herlighed siger Luther derfor: *For alt det skylder jeg at takke ham, tjene ham og leve efter hans vilje.*

ILL.: ”Sig til dig selv: Du er skabt af Gud! Han har en plan med dig!

Jf. Sl.139,13-16 ... *Det var dig, der dannede mine nyrer, du flettede mig sammen i min mors liv ... osv.*

ENGLE OG DÆMONER

I Den nikænske bekendelse siger vi: *...himlens og jordens, alt det synliges og det usynliges skaber.*

Som kristne tror vi, at Gud både har skabt noget synligt og noget usynligt. Det er ikke alt, hvad vi kan se, der er ALT! Det ville næsten være for hovmodigt at påstå som skabelse!

Det usynlige kalder vi tit for det åndelige og får det derved let til at lyde som noget ret udflydende. Men det usynlige er mindst lige så virkeligt som det synlige. Vi kan bare normalt ikke se eller mærke det.

I den usynlige verden skabte Gud en hærskare af tjenende ånder – englene. De beskrives som selvstændige væsner med overnaturlige muligheder. I bibelen møder vi dem i situationer, hvor de hjælper mennesker, eller hvor de er budbringere fra Gud til mennesker. Englene er væsensforskellige fra menneskene. Det siges, at mennesket er en højere skabning end englene (jf. Hebr.1,14).

En af englenes fyrster blev ulydig mod Gud. Han tog en flok engle med sig i faldet. Han får mange navne i bibelen: løgneren, Satan, djævelen, denne verdens fyrste, fristeren, osv.

De faldne engle kaldes for dæmoner. Der er ingen frelse for faldne engle – prøv at se 2.Pet.2,4: *Gud skånede jo ikke de engle, som syndede, men styrtede dem i afgrunden, hvor de holdes i mørkets lænker indtil dommen.*

OPRETHOLDEREN

Men indtil dommens dag fortsætter Gud med at skabe. Han skabte ikke bare i begyndelsen. Hvert eneste øjeblik skaber han på ny. Når solsorten får unger ... Når æbletræet bærer frugt ... Når solen står op ... så er det udtryk for – jf. Katekismus Updated: ... *at Gud i dag opretholder alt.* Man kan sige, at Gud holder sin stærke hånd under hele verden. Trak han den tilbage, ville alt, hvad der nu findes, blive til ingenting. Derfor er det ikke så underligt, at forklaringen i Katekismen slutter med, at vi skylder at takke Gud, tjene ham og leve efter hans vilje.

For Gud skabte verden og mennesket for at have et mål for sin kærlighed. Gud ønskede skønhed, aktivitet og liv, men han ønskede først og fremmest fællesskab. Han kom i haven for at være sammen med mennesket og glæde sig over det, han havde skabt!!!

Ekskurs:

Se, Charles Darwin levede i en tid, hvor man febrilsk søgte efter en måde at forklare alting på uden at skulle regne med Gud. Og sådan er det fortsat, selvom der heldigvis også findes mange hæderlige videnskabsmænd.

Men kan udviklingens mill. af år reduceres til 6 skabelsesdage, og jorden til 6-7000 år?

Se, når Gud skaber, er der indbygget en vis alder. Forestil dig Adam lige efter skabelsen. Du vil se en mand for dig, ikke et foster ... et stort egetræ ... en tonstung dinosaur ... Da Jesus gjorde vand til vin, var vinen noget, han lige skabte. Gæsterne har måske diskuteret, hvilken årgang vinen var, for normalt har vin en vis alder. Men ikke, når den er skabt. Sådan er det måske med hele verden! ... Kulstof-14 metoden forstyrres her ...

I al fald fik jeg et bevis på en sådan almægtig Gud – langt over vores fatteevne – da jeg mødte Dov Wiseman i Tiberias ... mødte en vagabond ... GUD TALTE TIL HAM ... ham, der er over tid og sted ... ham, der omslutter os!

TEODICÉ-PROBLEMET (læren om Guds retfærdighed (dike))

Derfor – til slut: I Katekismus Updated's forklaring siges, at *Gud hjælper mig i al fare og bevarer mig mod alt ondt!* Tanken er her, at Gud er aktiv i verden og i vore liv – at han har en hær af engle, som han sætter til at beskytte sine børn.

Men hvad så med dem, der ikke får mad at spise? Eller dem, der ingen venner har? Eller dem, der kommer ud for en trafikulykke? ...

Hvordan kan vi leve med de tre sætninger – teodicé-problemet:

1. Gud er AL-mægtig
2. Gud er AL-kærlig
3. Det onde findes

Her er noget, der strider imod vores tanke: hvordan i al verden kan der her blive plads til sygdom, krig og anden ulykke? Kan det føre til noget godt? Det ser da ud til at føre mod mørke og mere fortvivlelse.

Men se, den kristne tro finder alligevel hvile i hans vilje – det koster kamp, ja, ingen kamp er vel hårdere end den at kunne hvile i forvisningen om, at Guds vej altid er den bedste. Alternativet er langt, langt værre!!! Selv det onde kan åbenbart fremme hans langsigtede mål med os: at vi bliver bevaret hos ham! Ja, mærkeligt nok er det tit de mennesker, som blev prøvet hårdest i livet, der med størst frimodighed bekender – f.eks. Rom.8,28: *Vi ved, at alt virker sammen til gode for dem, der elsker Gud ...* Eller tænk på salmedigteren Paul Gerhardt ...

(1607-1676) – Sognepræst i Berlin ...

DDS 30: *Op, alle, som på jorden bor, // og takker Gud, vor Gud! ...*

DDS 36: *Befal du dine veje // og al din hjertesorg ... Gud monne sceptret bære, // og alting vel han gør ...*

DDS 114: *Hjerte, løft din glædes vinger! ...*

DDS 666: *Den grund, hvorpå jeg bygger, // er Kristus og hans død ... m.fl.*

Nej, hele verden består ene og alene for Jesu Kristi kirkes skyld. Når Guds planer med kirken er fuldført, skal denne verden gå til grunde – Matt.24,14. Derfor tillader Gud en tid endnu! – egentlig af sin kærlighed!!! da der fortsat finder omvendelse og vækkelse sted – pga. sit større mål: Fil.2,11: ... *hver tunge bekende: Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære.*

Jeg tror, at Gud hjælper mig i al fare og bevarer mig mod alt ondt ... uden at jeg har gjort mig fortjent til det. For alt det skylder jeg at takke ham, tjene ham og leve efter hans vilje.

Amen